

[Waldorff]

»Således vil virksomhederne nok reagere med selv at undlade at udvikle stoffer og produkter med egenskaber, som myndighederne er nødt til at gribe ind over for. Man kan med andre ord sige, at den teknologiske udvikling vil blive styret i mere miljøvenlig retning.«

Det er en temmelig bemærkelsesværdig holdning til industrien i betragtning af, at når man overhovedet skal lave en lov, er det på grund af den enorme belastning af miljøet, som er et resultat af industriens jagt efter profitter uanset omkostningerne. Det er en holdning, der i øvrigt bekræftes af, at Industrirådet har givet lovforslaget sit blå stempe.

En del af forklaringen på den følgagtighed over for industrien, som vi ser i dette lovforslag, er nok EF. På den ene side er EF meget udfarende med hensyn til at lave direktiver, som skal fjerne handelsskranker også omkring miljølovgivningen, men på den anden side fører EF det, man kan kalde en diskret handelskrig mod USA, idet man søger at underbyde amerikansk lovgivning. Det ser vi bl.a. i den anmeldelsespligt, som er central i regeringens forslag. Anmeldelsesfristen er 1 måned, og det er klart ringere end den amerikanske anmeldelsesfrist på 3 måneder. Det register over farlige stoffer og produkter, som man vil opbygge, er også klart ringere end det amerikanske, som omfatter alle eksisterende stoffer.

Der er ingen begrundelse for, at man undtager eksisterende stoffer, eftersom anmeldelsen af eksisterende stoffer ikke vil indeholde en godkendelse af disse stoffer. Der er ikke anden begrundelse, end at man ikke ønsker at påføre industrien udgifter til undersøgelsesvirksomhed. Så vil man hellere fortsætte med at udsætte befolkningen for en risiko.

I betragtning af den korte anmeldelsesfrist i sammenhæng med, at man vil betrage anmeldelser i ét EF-land som en anmeldelse også herhjemme, og med den beskedne udvidelse af ressourcerne for den kontrollerende miljømyndighed, kan vi roligt sige, at det vil være katastrofalt, at det skal være producenter og importører selv, som skal foretage undersøgelserne af stofferne. Vi har faktisk rigeligt med erfaringer for, at sådanne undersøgelser, som er lavet eller bestilt af industrien, er temmelig værdiløse. De metoder, man bruger fra industriens side til at sætte miljø-

myndighederne ud af spillet, er bl.a. bestilte undersøgelsesresultater, som frikender stofferne, det er undertrykkelse af undersøgelser, som går imod virksomhedernes interesser, det er fortielser eller hildede fortolkninger af data, det er destruktion af bevismateriale, og det er manipulation såvel med undersøgelsesdata som med selve undersøgelsesgrundlaget. Det har der faktisk også været ført en stribe retssager om i USA, og det er kun toppen af isbjerget, der på den måde er blevet offentligt kendt.

I lyset af det kan man sige, at det faktisk er en fordel, lovforslaget lægger op til, at der ikke med anmeldelsen af et stof også sker en godkendelse. Det holder i hvert fald muligheden åben for, at der senere kan skrives ind. Men det ville ærlig talt være mere betryggende, hvis man fik etableret et godkendelsessystem, hvorefter stoffer og produkter først kunne blive markedsført, når det positivt var bevist, at de ikke var farlige.

De indvendinger, som vi hører mod en godkendelsesordning, nemlig at man ikke har forskningskapacitet, giver vi ærlig talt ikke ret meget for i VS. Vi ser ikke nogen fornuft i, at man skal udvide et marked, som i forvejen opererer med 20.000-30.000 forskellige kemiske stoffer, med yderligere 300 stoffer hvert år. Heller ikke på det punkt kan vi dele miljøministerens kærlighed til den teknologiske udvikling og til industrien.

Til sidst bare et konkret eksempel, som viser elendighederne i forslaget. I bemærkningerne til § 9 kan vi læse, hvem der anses for at være såkaldt berørte parter. Det er f. eks. Naturfredningsforeningen, det er Forbrugerrådet, og det er NOAH. Men når vi så kommer til klagemulighederne, er disse parter pludselig ikke berørte parter længere. Man siger faktisk ligeud, at man ikke kan afgøre, hvem der er klageberettiget bortset selvfølgelig fra industrien og landbruget, når og hvis der skulle komme afgørelser, som går dem imod.

Det er også grelt, at ofrene, forbrugerne, arbejdere og miljøorganisationer, ikke skal være repræsenteret i miljøankenævnet. Det skal derimod Industrirådet, landbrugsorganisationerne og så staten, den stat, der i øvrigt har som udgangspunkt, at man skal bøje sig for industriens ønsker.

Tak for det, siger vi. Miljøorganisationerne kan være meget gode, når der skal kastes